

Sygn. akt V CNP 75/13

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie ze skargi P. D.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego
w O. z dnia 28 października 2011 r., sygn. akt VI Ga [...]

w sprawie z powództwa P. D.

przeciwko H. Sp. z o.o. w Z.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 maja 2014 r.,

**odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania i zasądza od
powoda na rzecz pozwanego 1200 (jeden tysiąc dwieście)
złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania wywołanego jej
wniesieniem.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą powoda P. D. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 28 października 2011 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sprawa rozpatrywana jest z uwzględnieniem przepisów dotyczących skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Skarga ta jest szczególnym środkiem prawnym, służącym kontroli legalności zaskarżonego orzeczenia w związku z możliwością ubiegania się o przyznanie od Państwa odszkodowania za szkodę wyrządzoną wydaniem prawomocnego orzeczenia (art. 417¹ § 2 k.c.).

Istnieją pewne analogie między tą skargą a skargą kasacyjną, obie skargi są bowiem instrumentem kontroli legalności orzeczeń, jednakże nie są tożsame. Skarga, o której mowa w art. 424¹ k.p.c., wymaga oceny, że kwestionowane orzeczenie jest niezgodne z prawem. Natomiast skarga kasacyjna może wynikać tylko z zarzutu naruszenia prawa. Orzeczenie niezgodne z prawem - w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. w związku z art. 417¹ § 2 k.c. - to orzeczenie nie tylko naruszające prawo, ale takie, które jest sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć, albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Nie można uznać za niezgodne z prawem w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. orzeczenia wydanego na podstawie jednej z możliwych do przyjęcia wykładni przepisu prawa.

Zgodnie z art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, jeżeli skarga jest oczywiście bezzasadna. Taka właśnie sytuacja zachodzi w sprawie. Wbrew zarzutom skarżącego nie można uznać, by Sąd drugiej instancji naruszył, i to w sposób oczywisty, rażący, przytoczony w skardze przepis prawa materialnego. Prawidłowe zakwalifikowanie umowy wymaga dokonania wykładni oświadczeń woli stron, skarżący nie zarzucił zaś kwalifikowanego naruszenia

art. 65 k.c. Błędy w ustaleniach faktycznych nie mogą być podstawą skargi o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem. W świetle dokonanych ustaleń faktycznych nie można uznać zasadności twierdzenia o rażącym, kwalifikowanym naruszeniu przytoczonego w skardze przepisu prawa materialnego, co czyni skargę bezzasadną.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 424¹ k.p.c.

O kosztach postępowania wywołanego wniesieniem skargi orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

[aw]